

pege paa et andet Forhold, der ogsaa er omtalt af andre Ordførere, nemlig at Regeringen i Maj henvendte sig til Kommissionen og anmodede om, at den vilde fremskynde sit Arbejde. Og jeg maa sige om det Tempo, hvori dens Arbejde er foregaaet siden Maj, at i alt Fald jeg for mit Vedkommende — det bekender jeg aabent og redeligt her — har mange Gange haft Vanskelighed ved at bevare et samlet Overblik over Arbejdet. Paa den anden Side har man til Tider haft vanskeligt ved tilstrækkelig at hæfte sin Opmærksomhed ved Enkelthederne i Arbejdet. Jeg har endnu den Dag i Dag den Opfattelse, at hvis man havde levnet Kommissionen noget mere Tid, vilde Resultatet af dens Virksomhed maaske have tilfredsstillt Tjenestemændene mere, end det i dette Øjeblik tilfredsstillter dem. Men da Tjenestemændene selv ønskede denne Sag ført igennem hurtigst muligt, var der ikke andet for Partiernes Repræsentanter at gøre — og jeg bøjede mig ogsaa derfor — end at sige: Mands Villie, Mands Himmerig; naar Tjenestemændene vil have deres Lønreform saa hurtigt, maa de have den, og saa maa man efter bedste Evne arbejde med paa at skabe et Resultat. Det er dette Resultat, der nu foreligger i den Betænkning, Kommissionen har afgivet, og i det Forslag, den højtærede Finansminister har forelagt her i Tinget.

I den Tid, der er forløbet, siden Krigen brød ud i 1914, har Tjenestemændenes Kaar været alt andet end gode. Man har ganske vist fra Lovgivningsmagtens Side efter Tid og Lejlighed søgt at godtgøre Tjenestemændene noget af de Værdiforringelser, deres Lønninger stadig led paa Grund af den stadig fortsatte Prisstigning. Men det kan ikke nægtes, at de Tillæg, der har været givne, ikke har været tilstrækkelige til at holde Lønningernes Købeevne oppe paa det Niveau, de havde i 1914. Tjenestemændenes økonomiske Vilkaar har i disse fire Aar været ikke saa lidt ringere end den øvrige Befolknings, og det er ikke underligt, at Tjenestemændene med stor Bekymring i disse 4 Aar har set deres sociale Stilling synke ned i et stedse lavere Niveau. Derfor er det heller ikke saa forunderligt, at de med store Forventninger har set dette Forslag i Møde — hvem vilde egentlig fortænke dem i det —, og at de havde ventet, at naar dette Forslag forelaa, var man endelig kommet til det Øjeblik, da de skulde komme paa nogenlunde samme Vilkaar som de Samfundslag, med hvilke de tidligere i økonomisk Henseende var ligestillede. Jeg finder Anledning til at udtale, at det fore-

kommer mig og vistnok de fleste Tjenestemænd, at Staten ikke i den Grad, som Tjenestemændene havde berettiget Grund til at tro, har vist Interesse for at lade deres Lønninger nogenlunde følge det stadig stigende Prisniveau. Det forkommer mig heller ikke, at den højtærede Regering i den Retning har gjort paa passende Tidspunkter, hvad der burde og skulde være gjort. Det forekommer mig, at Tjenestemændenes Krav om at faa deres økonomiske Kaar forbedret nogenlunde i samme Grad som den øvrige Befolkning er blevet mødt paa en underlig valen Maade fra den højtærede Regerings Side. Jeg tror, de fleste Tjenestemænd vil give mig Ret i, at de mange Gange havde ventet, at Regeringen vilde være mere lydhor overfor de berettigede Klager, de fremførte overfor deres økonomiske Stilling i Krigsaarene, og at de ogsaa havde haft Grund til at vente en hurtigere Imødekommen fra Regeringens Side overfor deres Ønsker. Det forekommer mig, at de Dyrtilstillæg, der er givne, er givne med alt for smaa Beløb og alt for lange Mellemlum, og jeg tror, at naar Situationen til sidst er blevet saa akut, som den blev — heldigvis er den forløbet i Fred og Ro endnu, men hvor længe det vilde have været, kunde man ikke vide —, skyldes det for en Del den Omstændighed, at Tjenestemændene har ment, at man var for langsom i Vendingen, naar det gjaldt at forbedre deres økonomiske Stilling.

Nu er jeg ikke ganske enig med det ærede Medlem fra Aakirkeby (Koføed) i, at dette Forslag, som det foreligger fra Kommissionen, skulde være saa gennemtænkt i alle Enkeltheder, at det ikke var muligt, at det indeholdt nogen Fejl. Som Arbejdstempoet har været i Kommissionen, er det tværtimod meget rimeligt, at det vil vise sig, at der er Fejl, ikke store Fejl, men dog Fejl i det foreliggende Forslag. Jeg tror, at hvis Kommissionen havde haft noget mere Tid at arbejde i, vilde Resultatet af dens Arbejde være blevet endnu bedre for Tjenestemændene, end det er, som det nu foreligger. Den højtærede Finansminister illustrerede i sin Forelæggelsestale, hvor hurtigt Arbejdet var gaaet, med det Udtryk, at man havde modtaget Forslaget saa vaadt, som det var kommet fra Trykkeriet, havde ikke haft Tid til Overvejelse mellem de forskellige Ministerier, der var interesserede i Sagen, eller til Forhandling med Organisationerne: Sagen maatte hurtigt forelægges for at skabe Mulighed for en hurtig Gennemførelse i denne Sag. Det ses altsaa, at Kommissionen i hvert Fald paa Slutningen har arbejdet